

Arrest

nr. 273 051 van 20 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 06 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1980.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 februari 2020. Op 14 februari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 november 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 25 januari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent El Salvadoraans staatsburger, geboren in San Salvador op (...) 1980. U woonde in de gemeente van Panchimalco, in het kanton Planes de Renderos, in de kolonie Miranar. U woonde samen met uw twee kinderen, een dochter [A.G.V.M.] en uw zoon [M.E.A.M.], en uw moeder, uw zus en haar dochter. U werkte als secretaresse in de school [C. E. C. S. A.], die op een kilometer van uw huis gelegen was. U was verantwoordelijk voor enkele administratieve taken. Daarnaast nam u ook interviews af met toekomstige leerlingen, om na te gaan of deze leerlingen geschikt waren voor de school. Uw dochter volgde ook les aan deze school.

Begin oktober van het jaar 2019 kwam uw buurvrouw, genaamd [M.], naar uw school. Ze vroeg aan de directrice om haar nichtje toe te laten in de school, de directrice verwees hiervoor door naar u en ze zei dat u hiervoor verantwoordelijk was. U was toen niet aanwezig op school, maar u hoorde hier pas later over. U had hiervoor ook al opgemerkt dat de directrice tegen mensen zei dat u de verantwoordelijke was voor de inschrijvingen.

Sindsdien had u het gevoel dat [M.] u in de gaten hield. Eind oktober 2019 was u op een ochtend onderweg naar de school toen [M.] u op straat benaderde. M. vroeg of dat u wist dat ze met bendeleden sprak. Ze wou dat u haar nichtje zou inschrijven in de school. Ze bedreigde u en zei dat ze uw kinderen kwaad ging doen. U zei dat de termijn van de inschrijvingen al voorbij was en dat u niet verantwoordelijk was voor de nieuwe inschrijvingen. Na dit incident verwittigde u de toenmalige directrice. U vertelde haar dat een persoon druk uitoefende op u, zodat u een leerling zou inschrijven in de school.

Een week later werd u door een man op zijn moto onderschept. Hij wilde dat u twee kinderen zou inschrijven op de school, zo niet zou hij u vermoorden. Ook tegen hem zei u dat het hiervoor al te laat was en dat u het niet kon doen. Na dit incident werd u bang en sprak u met de vader van uw zoon. Hij zei dat u met hem mee naar Europa moest komen, en dat hij u dan hier in België ging laten. De vader van E. had al een trip naar Parijs gepland met zijn dochters in de maand februari van het jaar 2020.

Op 6 november 2019 ging u uw paspoort en het paspoort van uw dochter aanvragen. Op 20 november 2019 kocht u de vliegtickets aan. Op 9 december 2019 vroeg u het paspoort van uw zoon aan. Op 11 februari 2020 reisde u samen met uw zoon en uw dochter met het vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 13 februari 2020 en u diende op 14 februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 18 januari 2021 diende uw zus een klacht in tegen onbekende personen omdat ze die ochtend krassen op haar wagen had gezien. Haar buurman [Y.S.C.] vertelde haar dat het mogelijks [J.E.C.] was die haar wagen had bekrast. [J.E.C.] woonde tegenover uw zus en had haar eens mee uitgevraagd. U verklaart dat er ook een dode muis op haar wagen gelegd werd, dat haar band met een nagel werd doorprikt en dat er een bericht aan haar wagen lag waarin stond dat ze vermoord ging worden.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar u de bendes dient te vrezen. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, jullie paspoorten, jullie geboorteaktes, documenten in verband met de wettelijke voogdij van uw dochter en uw zoon, de identiteitskaart van een zuster van de school die de directrice was toen de problemen plaatsvonden, enkele foto's die uw zus doorstuurde en de klacht tegen onbekende personen die uw zus indiende na de beschadiging van haar wagen (dd. 18 januari 2021).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming

waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo blijken uw verklaringen betreffende de incidenten in oktober en november 2019 weinig aannemelijk. Uw buurvrouw [M.] zou u in de gaten gehouden hebben in de loop van de maand oktober (CGVS, p.9). Eind oktober zou ze u dan aangesproken hebben (CGVS, p.9-10). Ze bedreigde u en uw kinderen, maar liet u sindsdien met rust (CGVS, p.10). Het is niet aannemelijk dat [M.] eerst zou dreigen met uw kinderen kwaad te doen indien u haar nichtje niet tot de school zou toelaten, maar dan genoeg zou nemen met uw antwoord dat de inschrijvingen al afgesloten zijn. Ook uw verklaringen betreffende het incident met de man op de moto een week later doen enkele vragen rijzen. Waar de man u nog bedreigde en zei "als je niet wil verliezen wat je hebt" indien u de kinderen niet zou inschrijven in de school (CGVS, p.13), zou hij u daarna niet meer hebben lastiggevallen hebben. Dergelijk gebrek aan daadkracht valt maar moeilijk te rijmen met uw beweerde vrees voor deze persoon (CGVS, p.9, 10 en 14). Bovendien heeft hij niet verduidelijkt welke kinderen u moest inschrijven of heeft hij u geen verdere documenten hiervoor gegeven (CGVS, p.14). Tot slot hebt u de man na dit incident niet meer gezien (CGVS, p.14), terwijl hij moet geweten hebben waar u werkte. Dergelijke verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook het vervolg van de feiten doet de wenkbrauwen fronsen. In november 2019 zou [M.] naar de school gekomen zijn (CGVS, p.13). Ze zou tot bij u geraakt zijn maar ze zou niks gedaan hebben omdat jullie op uw werk waren (CGVS, p.13). Dient hierbij opgemerkt te worden dat u naliel over dit incident te vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Dienst Vreemdelingenzaken 19 maart 2021, vraag 5; CGVS, p.13). Verder zou u M. in de loop van de maand december nog vaak gezien hebben (CGVS, p.13). Ze passeerde aan jullie huis want "zij was mijn buurvrouw" (CGVS, p.13). U verklaart dat ze niks meer zei (CGVS, p.13). Buiten de keren dat [M.] u op straat zou hebben aangesproken en dat u haar éénmaal op uw school zou hebben gezien, zou ze niets meer gezegd of gedaan hebben. Het is merkwaardig dat M. eerst u en uw kinderen zou bedreigen, daarbij liet verstaan dat ze contacten onderhield met bendeleden, maar dat u desondanks toch schijnbaar zonder verdere problemen op hetzelfde adres kon blijven wonen. Dat [M.] eerst u en uw kinderen zou bedreigen indien u haar nichtje niet inschreef op de school en hiervoor zelfs tot uw school zou komen, maar u dan later niet eens meer zou aanspreken wanneer ze u zag, is weinig geloofwaardig, en doet op zijn minst afbreuk aan uw beweerde vrees voor deze vrouw.

Verder stelt het CGVS zich vragen bij uw handelswijze sinds de bedreigingen door [M.] en de man zouden hebben plaatsgevonden. Dat deze niet altijd in overeenstemming blijkt met uw zagezegde vrees, kan onder meer uit volgende vaststellingen worden opgemaakt. Gevraagd of u bepaalde maatregelen nam sinds de incidenten met [M.] zich voordeden, verklaart u dat de kinderen niet meer buiten gingen spelen op straat en dat ze voornamelijk binnen bleven (CGVS, p.13). U bleef al die tijd, dus tot uw vertrek uit El Salvador, in uw huis wonen, ondanks dat de bendeleden wisten waar u woonde (CGVS, p.1, 10 en 13). Verder maakte uw dochter evenwel gewoon haar schooljaar af begin van november 2019, en jullie gingen nog naar een mis van de kerk die plaats vindt bij het afsluiten van het schooljaar (CGVS, p.3 en 6). Ook bleef u gewoon verder werken tot het einde van het jaar 2019 (zie vertaling document; CGVS, p.8). U verklaart bovendien dat u ook in het jaar 2020 zou zijn blijven werken in de weken voor uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p.8). Dit was niet officieel, maar u ging nog naar de school om een nieuwe persoon op te leiden en enkele zaken af te ronden (CGVS, p.8). Dergelijke verklaringen doen onvermijdelijk afbreuk aan uw zagezegde vrees in uw land van herkomst. Dat u hierbij telkens zou pendelen tussen uw huis en de school, de plekken waar u problemen zou gekend hebben, doet de wenkbrauwen fronsen. Deze verklaringen doen andermaal afbreuk aan uw beweerde vrees.

Ook uit andere verklaringen blijkt dat uw gedrag niet strookt met uw beweerde vrees. Begin november, toen die man op de moto u aangesproken zou hebben, besloot u stappen te ondernemen. U sprak met

de vader van E. omdat u wou vertrekken uit El Salvador (CGVS, p.7). U geeft aan dat de vader van uw zoon E. al een reis naar Europa gepland had in februari 2020, en dat u dan na het incident met de man op de moto besloot om mee met hem naar Europa te reizen. Op 6 november 2019 ging u uw paspoort en het paspoort van uw dochter ophalen (CGVS, p.8). Twee weken later, op 20 november 2019, kocht u dan de vliegtickets (CGVS, p.7). Gevraagd waarom u pas op 20 november 2019 uw vliegtickets kocht, verklaart u uw vertrek uit El Salvador "het meest comfortabel te regelen" (CGVS, p.8). Gevraagd of u eraan gedacht had om eerder uit El Salvador te vertrekken, en niet te wachten op de vader van E. en zijn reis in februari 2020, antwoordt u "Er hebben veel ideeën in mijn hoofd rondgedraaid, ik wist niet wat het beste was, ik had veel schrik en daarom heb ik hulp gevraagd." (CGVS, p.14). Dan gevraagd of de vader van E. zijn vliegtickets niet kon vervroegen, antwoordt u enkel dat hij het niet gedaan heeft en het niet heeft aangeboden (CGVS, p.14). Ook dacht u er niet aan om een eerdere vlucht uit El Salvador te regelen, de vader van E. had zijn reis al gepland waardoor "u zich daaraan hebt aangepast" (CGVS, p.7). Nergens blijkt dat u moeite deed om sneller uit het land te vertrekken. Gezien de door u verklaarde vrees bedreigd te worden door de bendeleden, is het talmen om concrete stappen te zetten om uw land van herkomst te verlaten, opmerkelijk. Indien u werkelijk vreesde voor uw leven mag verwacht worden dat u al het mogelijke zou doen om zo snel mogelijk te vertrekken uit El Salvador of toch te proberen om uw reis te vervroegen.

Verder wijst het CGVS nog op het weinig aannemelijke vervolg van uw problemen sinds uw vertrek uit El Salvador. Zo zou ook uw zus meerdere incidenten hebben meegemaakt: ze zou een dode muis en een briefje met een doodsbedreiging op haar wagen gevonden hebben, haar wagen zou bekrast zijn en haar band zou met een nagel lek gestoken zijn (CGVS, p.5 en 11). Dit stiekeme vandalisme lijkt in schril contrast met hoe uw belagers eerder zouden hebben gehandeld: u werd twee keer benaderd op straat en een keer op school. Bovendien zou u zelf, voor uw vertrek, maandenlang geen problemen meer hebben gekend (CGVS, p.9 en 10), waardoor de vraag rijst waarom men nu net uw zus zou viseren. Dient voorts te worden opgemerkt dat uw moeder en uw zus en haar dochter tot op heden nog in het huis wonen waar u verbleef toen u in El Salvador woonde (CGVS, p.3, 10 en 13). Gevraagd of [M.] nog komt vragen naar u, verklaart u dat uw familie u niks gezegd heeft (CGVS, p.12). Wel verklaart u te weten dat [M.] nog aan andere mensen naar u heeft gevraagd (CGVS, p.12). Dat u uw familie ook niet zelf vroeg of [M.] nog naar u informeert, doet verder afbreuk aan uw beweerde vrees voor deze persoon, en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dient tot slot opgemerkt te worden dat u geen klacht indiende in El Salvador (CGVS, p.14). U geeft aan dat u hieraan wel dacht, maar dat u het uiteindelijk niet gedaan heeft (CGVS, p.14). U verklaart dat u geen vertrouwen heeft in de politie (CGVS, p.14). Erop gewezen dat uw zus wel een klacht indiende op 18 januari 2021 na een incident waarbij haar wagen bekrast werd, geeft u aan dat uw zus op 'Estado Maior' werkt, en dat ze daar met politiemensen werken (zie klacht; CGVS, p.14). Wat betreft de klacht die uw zus neerlegde op 18 januari 2021 dient overigens te worden opgemerkt dat ze enkel spreekt over de beschadiging van haar wagen en niet over de andere incidenten, namelijk de dode muis en het bericht aan haar wagen of de neergestoken band van haar wagen. Bovendien verklaart ze in haar aangifte dat de getuige, haar buurman Y.S.C., zei dat J.E.C. mogelijks de dader kon zijn. Deze persoon zou tegenover uw zus wonen en zou haar eens uitgevraagd hebben. Nergens blijkt het verband tussen deze incidenten en de problemen die u zou gekend hebben in El Salvador. Aan de hand van deze verklaringen kan u geenszins op geloofwaardige wijze aantonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geviséerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06,

28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u voorgelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet in een ander licht plaatsen en wijzigen. Jullie paspoorten, uw identiteitskaart, jullie geboorteaktes, de documenten in verband met de voogdij van uw twee kinderen hebben immers enkel betrekking op jullie identiteit, dewelke in deze beslissing niet ter discussie staat.

Ook de overige documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Het document van de school Complejo Educativo Catolico San Antonio geeft enkel weer dat u van het jaar 2003 tot en met 10 december 2019 werkte in deze instelling (zie document school). Dient hierbij opgemerkt te worden dat u zelf aangaf dat u onofficieel tot aan uw vertrek in februari 2020 bleef werken in de school (CGVS, p.8). Ook legde u een kopie neer van de identiteitskaart van een zuster van de school. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Wat betreft de foto's van de wagen van uw zus en de al hierboven besproken klacht, moet worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat M. of een bendelid verantwoordelijk moeten worden gehouden voor het beschadigen van haar wagen, noch dat dit vandalisme verband houdt met de problemen die u zou hebben gekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 13 december 2021 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele correcties aangaande de schrijfwijze van namen, maar blijken geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen inzake uw asielrelaas te betreffen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en 57/5ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De verzoekende partij betoogt dat het besluit van de verwerende partij niet berust op een zorgvuldig onderzoek. Zij geeft vervolgens een uiteenzetting over principes die volgens haar van toepassing zijn bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming.

Hierna wijst de verzoekende partij erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert dat een loutere situatie van afpersing en vervolging omwille van financiële of geldelijke redenen door de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador geen verband houden met de Vluchtelingenconventie. De verzoekende partij voert aan dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld van de bendes in El Salvador wijdverspreid is, dat afpersing een veelvoorkomende praktijk is, dat ook discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen, en dat een hoge graad van femicide is. Volgens de verzoekende partij blijkt uit de landeninformatie weliswaar niet dat vrouwen in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp is van groepsvervolging, doch dit doet geen afbreuk aan de heersende context in El Salvador van discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen. Zij meent dat haar individuele omstandigheden hierbij in rekening moeten worden genomen. Zij voert aan dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt dat omwille van een bepaald profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd ingeval van terugkeer naar El Salvador. Zij stelt: *"Verzoekster wijst dan ook op haar individuele situatie, waaruit een actueel, individueel en objectief risico blijkt op vervolging of ernstige schade."*

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en dat de incidenten van oktober en november 2019 "weinig aannemelijk" zijn. Deze woordkeuze suggereert volgens de verzoekende partij dat de commissaris-generaal haar verklaringen niet ongeloofwaardig acht maar kennelijk wel onvoldoende om ze als "aannemelijk" te bestempelen. Dat de commissaris-generaal haar verklaringen twijfelachtig vindt omdat de handelingen van M. en de man op de moto niet consequent zouden zijn, doet volgens de verzoekende partij geen afbreuk aan de bedreigingen en de ernst ervan. Uit haar verklaringen blijkt dat zij persoonlijk werd geïsoleerd omwille van haar functie op de school. Zij wijst erop dat zij doorheen de jaren een steeds belangrijkere rol opnam op de school en stelt dat zij omwille van deze positie werd geïsoleerd. Dat de bedreigingen niet werden herhaald of (nog) niet werden uitgevoerd, doet volgens de verzoekende partij geen afbreuk aan de ernst ervan in haar persoonlijke situatie. Zij wijst erop dat haar positie binnen de school niet in twijfel wordt getrokken door de commissaris-generaal en dat zij dit element heeft gestaafd aan de hand van documenten. De verzoekende partij meent dat de door haar aangehaalde elementen passen binnen de context in El Salvador, zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie. Zij betoogt voorts dat zij binnen de mogelijkheden die zij had, effectief voorzorgsmaatregelen nam en stelt dat: *"Zij beperkte de contacten van de kinderen (door ze niet meer buiten te laten spelen op straat) en bleef voorzichtig. Tegelijkertijd trachtte verzoekster haar leven niet volledig te laten beheersen door angst. Zij bleef gevolg geven aan de belangrijkste zaken in haar leven en dat van haar kinderen (zoals haar werk)."* Dienaangaande wijst de verzoekende partij op het onderwijssysteem op haar school, waardoor zij nog in El Salvador kon blijven en haar werk kon verderzetten tot haar effectieve vertrek. De verzoekende partij betoogt dat: *"In El Salvador bestaat er een nationaal onderwijssysteem genaamd "SIGES" (voor de inschrijving van studenten, docenten, enzovoort). In de school van verzoekster werd een quasi-identiek systeem gebruikt (een intern systeem) met (bijna) dezelfde functies. Dit interne systeem viel onder de verantwoordelijkheid van verzoekster. De maanden december en januari vormen evenwel een "gesloten periode". De school sluit letterlijk de deuren (onder meer door de jaarlijkse vakantie). Op deze dagen wist alleen de directeur dat verzoekster op school was (voor het uitvoeren van administratieve taken). Slechts in februari begonnen de lessen opnieuw. Het werk dat verzoekster deed was dus "achter de schermen". Verzoekster wijst hiervoor naar de schoolkalender om dit te staven (stuk 3)."* Verder stelt de verzoekende partij dat zij met de vader van haar zoon E. sprak over haar plannen om het land te verlaten, dat hij reeds een reis naar Europa had gepland in februari 2020, dat zij besloot om hetzelfde tijdschema te volgen en dat zij zich zo gedeisd mogelijk opstelde, hetgeen mogelijk was omdat de lessen pas in februari 2020 opnieuw opstartten. Door deze "luwte" had zij de tijd om haar reis voor te bereiden. Zij betoogt ook dat zij geen beroep deed op de lokale autoriteiten omdat *"De effectiviteit van de bescherming van de politiediensten is uiterst beperkt, alleen al gelet op de wijdverspreide corruptie in El Salvador. Dit blijkt temeer uit de algemene landeninformatie."* Betreffende de incidenten die haar zus meemaakte, wijst de verzoekende partij erop dat zij verklaarde dat zij onzeker is over het verband tussen deze incidenten en haar eigen problemen. Tevens voert de verzoekende partij aan dat zij ingeval van (gedwongen) terugkeer naar El Salvador ernstige problemen riskeert omdat zij langdurig in het buitenland heeft verbleven en hierdoor het slachtoffer dreigt te worden van afpersing, waartegen geen effectieve bescherming mogelijk is.

De verzoekende partij besluit in haar verzoekschrift als volgt:

"Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd. In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in El Salvador in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoekster als alleenstaande vrouw. Zij werd eerder bedreigd (en dus geïsoleerd) omwille van haar functie binnen haar school (Complejo Educativo Catolico San Antonio).

Verzoekster wijst er tevens op dat zij ernstige problemen riskeert bij een terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij langdurig in het buitenland heeft verbleven, indien zij (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een schoolkalender (stuk 3).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij voert aan dat zij wordt bedreigd omwille van haar functie op school, waarbij zij dient te verifiëren of kandidaat-leerlingen al dan niet kunnen worden toegelaten op de school. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en de weblinks opgenomen in de bestreden beslissing), blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld, zoals onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden, personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft de verzoekende partij evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een bundel documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

Haar identiteitskaart en de paspoorten en geboorteaktes van haar en haar kinderen tonen de nationaliteit en identiteit van de verzoekende partij en haar kinderen aan. De documenten over de voogdij over haar kinderen tonen aan dat de verzoekende partij de voogdij heeft over haar kinderen. Deze elementen worden heden niet betwist, doch houden geen rechtstreeks verband met haar vluchtmotieven.

De identiteitskaart van de vrouw die directrice was op haar school, toont louter de identiteit van deze vrouw aan, doch nergens kan uit blijken dat zij directrice was van de school waar de verzoekende partij werkte en evenmin dat de verzoekende partij problemen kende in El Salvador.

De foto's en de klacht van haar zus hebben betrekking op de incidenten die de zus van de verzoekende partij in El Salvador kende nadat de verzoekende partij reeds was vertrokken. In haar verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij dat zij niet zeker is van het verband met haar eigen voorgehouden problemen.

Op zich volstaan deze stukken dan ook niet teneinde deze problemen in deze stand van zaken reeds concreet aannemelijk te achten.

De documenten betreffende haar tewerkstelling in de school C. E. C. S.A. staven de tewerkstelling van de verzoekende partij op deze school, doch bevatten geen elementen die de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten zouden kunnen staven. De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen enkel correcties van de schrijfwijze van enkele namen. De aan het verzoekschrift toegevoegde schoolkalender (stuk 3) is op zich onvoldoende om tot de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas te besluiten.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. In de bestreden beslissing onderzoekt de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de beweerde problemen die zij in El Salvador stelt te hebben ondervonden. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan deze problemen. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat:

- (i) het niet aannemelijk is dat buurvrouw M. de verzoekende partij en haar kinderen zou bedreigen en haar vervolgens met rust laat. Hetzelfde geldt voor de man op de moto, die bovendien niet verduidelijkt welke kinderen de verzoekende partij zou moeten hebben inschrijven of hierover documenten verschaftte.
- (ii) de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van haar verklaring op het CGVS dat M. in november 2019 naar de school kwam, tot bij de verzoekende partij geraakte maar niets deed omdat zij op de school waren. De verzoekende partij verklaart dat zij M. nadien nog vaak zag maar dat zij niets meer zei. De verzoekende partij kon steeds probleemloos op hetzelfde adres blijven wonen.
- (iii) de verzoekende partij na de bedreigingen amper voorzorgsmaatregelen nam. Zij bleef nochtans tot aan haar vertrek in haar huis wonen, haar dochter maakte haar schooljaar af, zij gingen nog naar een mis in de kerk en zij bleef zelf verder werken tot aan haar vertrek.
- (iv) de verzoekende partij geen stappen ondernam om eerder dan met de vader van haar zoon E. El Salvador te verlaten, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen. Zij haalde immers reeds op 6 november 2019 en 9 december 2019 de paspoorten van haar en haar kinderen op en kocht reeds op 20 november 2019 haar vliegtickets, zodat niet kan worden ingezien waarom zij nog tot 11 februari 2020 wachtte om El Salvador te verlaten.
- (v) de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de problemen die haar zus na haar vertrek zou hebben gekend in El Salvador verband houden met de door haar aangehaalde vluchtmotieven. Er kan niet worden ingezien dat de verzoekende partij na de bedreigingen met rust werd gelaten en dat haar zus opeens ruim een jaar later zou worden geviséerd. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij niet informeerde of M. nog naar haar komt vragen bij haar familie.
- (vi) de verzoekende partij weliswaar stelt dat zij geen klacht indiende bij de politie omdat zij geen vertrouwen heeft in de politie, doch haar zus diende wel een klacht in naar aanleiding van het vandalisme waarvan zij het slachtoffer werd. Uit deze klacht (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt bovendien evenmin een verband tussen het incident waarvan haar zus het slachtoffer was en de problemen die de verzoekende partij aanhaalt in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen in El Salvador en de hoge graad van femicide, stelt de Raad vast dat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen hun vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun

eigen huishouden. Vrouwen en meisjes in deze situatie zitten vaak in de val omdat elke poging om het geweld te melden of eraan te ontsnappen, hen zelf en hun familieleden een verder doelwit maakt van geweld. Uit een rapport van de organisatie ORMUSA blijkt dat seksueel geweld tegen vrouwen in 2019 met een derde toegenomen is ten opzichte van 2018. De meeste slachtoffers waren jonge meisjes tussen 12 en 17 jaar oud.

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 worden vrouwen en meisjes wel aangemerkt met een potentieel risicoprofiel en dienen beschermingsverzoeken dan ook met verhoogde aandacht te worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging dan wel ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw. Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Zo meent UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*"may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"*).

Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, mag van de verzoekende partij worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

De verzoekende partij brengt echter geen enkel element aan waaruit op concrete wijze kan blijken dat zij persoonlijk zou worden geviséerd omdat zij een vrouw is. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift weliswaar op de functie die zij op de school uitoefende, doch deze functie is geenszins verbonden aan haar geslacht. Evenmin maakte de verzoekende partij doorheen haar persoonlijk onderhoud melding van haar geslacht als concrete aanleiding voor de bedreigingen waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn geworden. Evenmin maakte de verzoekende partij melding van huiselijk geweld of bedreigingen van seksueel geweld tegen haar en/of haar dochter. Zij komt dan ook niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen zonder *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van haar profiel als vrouw in El Salvador dreigt te zijn/worden geviséerd.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt: *"In de bestreden beslissing wordt aangehaald door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er twijfels zouden rijzen omtrent de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Door verweerder wordt daarbij gesteld dat de incidenten van oktober en november 2019 "weinig aannemelijk" zouden zijn. Deze woordkeuze suggereert dat verweerder de verklaringen van verzoekster dus niet ongeloofwaardig acht, maar kennelijk wel onvoldoende om ze als "aannemelijk" te bestempelen."*, dient erop gewezen dat uit een lezing van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. In zoverre het gebruik van de woorden "weinig aannemelijk" ruimte laten voor enige twijfel over de precieze beoordeling van de commissaris-generaal van de door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven, dient er immers op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Uit het geheel van de

motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven ongeloofwaardig worden bevonden. Overigens kan bezwaarlijk worden ingezien hoe de verklaringen tegelijkertijd niet ongeloofwaardig kunnen worden geacht doch onvoldoende om ze als aannemelijk te bestempelen. Het is immers het onvoldoende aannemelijk karakter van de verklaringen van de verzoekende partij waaruit de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas blijkt.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de motivering in de bestreden beslissing dat de handelingen van M. en van de man op de moto niet consequent zijn, geen afbreuk doet aan de bedreigingen die zij ondervond en de ernst ervan, evenals dat de motivering in de bestreden beslissing dat de bedreigingen niet werden herhaald of (nog) niet werden uitgevoerd, geen afbreuk doet aan de ernst ervan in haar persoonlijke situatie, komt zij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal zonder *in concreto* uiteen te zetten waarom deze gevolgtrekking volgens haar onjuist zou zijn. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig.

Verder voert de verzoekende partij aan dat zij wel degelijk voorzorgsmaatregelen nam, doch hierover komt zij niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen dienaangaande. Zij voegt toe dat zij haar werk op de school kon verderzetten tot aan haar vertrek omdat de school in de maanden december en januari gesloten is, dat enkel de directeur wist dat zij in die periode op de school was voor het uitvoeren van administratieve taken en dat de lessen pas in februari opnieuw begonnen. De verzoekende partij vermeldde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS evenwel niets van het gesloten zijn van de school voor medewerkers in de periode december 2019-januari 2020. Integendeel, zij verklaarde dat zij in januari nog naar haar werk ging om iemand te helpen die er toen op proef bezig was om nadien haar taken over te nemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Dat enkel de directeur wist dat zij toen op school was, is dan ook tegenstrijdig met haar eerdere verklaringen, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de bij haar verzoekschrift gevoegde schoolkalender (stuk 3), toont zij hiermee niet aan dat zij als secretaresse van de school C. E. C. S. A. niet diende te werken tijdens de schoolvakanties die betrekking hebben op leerlingen. Hoe dan ook, de bewering dat het vakantie was in de maanden december 2019-januari 2020 doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij beweert te zijn bedreigd door haar buurvrouw M., die haar reeds op school bezocht en die connecties zou hebben met bendes, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij zowel bij haar thuis als op haar werk op de school zou kunnen worden gevisieerd door haar belagers. Dat de verzoekende partij desalniettemin tot aan haar vertrek op hetzelfde adres bleef wonen en op de school bleef werken, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen. Dat de verzoekende partij door het sluiten van de school tijdens de vakantie de tijd zou hebben gehad om haar reis voor te bereiden, zoals zij in haar verzoekschrift benadrukt, kan dan ook niet worden aangenomen. Te meer daar zij reeds in november het paspoort van haar en haar dochter ophaalde en haar vliegtickets had gekocht. Dat zij er in die omstandigheden nog tot 11 februari 2020 mee zou wachten om El Salvador te verlaten louter omdat de vader van haar zoon E. dan ook een reis naar Europa had gepland, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op de corruptie binnen de Salvadoraanse politie en beweert dat de effectiviteit van de bescherming van de Salvadoraanse politiediensten uiterst beperkt is, reden waarom zij geen klacht indiende, dient erop gewezen dat haar zus nadat zij het slachtoffer werd van vandalisme, wel degelijk klacht indiende (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift bevestigt dat zij niet zeker is dat er een verband is tussen haar problemen en de incidenten die haar zus na haar vertrek meemaakte, toont eens te meer aan dat zij er niet in slaagt dergelijk verband concreet aannemelijk te maken.

Voor het overige komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van blote beweringen, zonder op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, mede gelet op het voorgaande, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door de verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van

een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

5.5. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij bij terugkeer naar El Salvador een risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van haar verblijf in het buitenland, dient gewezen op het volgende.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI focus 13 juli 2021, p. 17 e.v.).

Verschillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waaruit verzoekende partij uitgebreid citeert en dat handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft een duidelijk verband kunnen vaststellen tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. De verzoekende partij slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de beweerde problemen van de verzoekende partij niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van bende leden, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij El Salvador verliet omwille van bende gerelateerde problemen in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bende leden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in het buitenland heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat de verzoekende partij bij terugkeer te maken zou kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico op afpersing waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratie-verleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van de verzoekende partij in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven of omdat zij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij zo lang in België heeft verbleven dat zij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst te bereiken om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat de verzoekende partij bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5.6. Hoewel de subjectieve vrees van de verzoekende partij moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, doet dit geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij haar persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk moet maken. De verzoekende partij blijft hiertoe, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij toont met de loutere verwijzing naar de situatie in haar land van herkomst niet aan dat zij voldoet aan de voorwaarden om de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet te genieten. Uit niets blijkt bovendien dat zij niet in staat zou zijn om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming coherente, consistente en aannemelijke verklaringen af te leggen met betrekking tot de redenen waarom zij haar land van herkomst zou hebben verlaten. Een theoretische toelichting over het “voordeel van de twijfel”, die niet is toegespitst op de thans voorliggende elementen, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

5.7. Nu aan de voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

De verzoekende partij brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

5.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige*

bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die in het rechtsplegingsdossier ter beschikking wordt gesteld, wordt niet betwist dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Dat er extreem geweld wordt gebruikt, betekent evenmin dat het geweld willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde

ernstige bedreiging. Dat het bendegekweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Voor het overige brengt de verzoekende partij geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, dat handelt over het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, laat zij na te duiden op welke wijze zij dit artikel geschonden acht. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS